Rezumat estetica fotografica

1 Principii de estetica a imaginii fotografice

1.1 Organizarea in plan a imaginii

Organizarea imaginii in plan se face după principii si reguli mai mult sau mai puţin stricte. A ceste principii au drept scop punerea in valoare a subiectului si realizarea unei imagini armonioase.

Cadrul imaginii se caracterizează prin raportul laturilor si poate fi pătrat sau dreptunghiular.

-Cadrul pătrat este folosit in special la subiectele simetrice.
-Cadrul dreptunghiular cu raportul laturilor de 2/3 - 3/4 este cel mai des folosit oferind o forma echilibrata.
-Cadrul dreptunghiular cu o latura mult mai mare decât cealaltă (panoramic) se foloseşte in special pentru peisaje.

Linii si puncte forte ale cadrului

-împărţind laturile cadrului in trei părţi egale si unind punctele omoloage de pe laturile opuse se obţin liniile forte ale cadrului. La intersecţia dintre liniile forte vom obţine punctele forte ale cadrului.
-Axele de simetrie si punctul de simetrie al cadrului se obţin unind mijloacele laturilor cadrului. Axele de simetrie sunt considerate linii slabe si puntul de simetrie punct slab.
-Diagonala stingă jos - dreapta sus se numeşte diagonala puternica a cadrului sau ascendenta iar diagonala stingă sus - dreapta jos se numeşte diagonala slaba sau descendenta.

Diviziunea de aur

Pentru a obţine la un cadru liniile si punctele forte conform diviziunii de aur se impart laturile cadrului in opt părţi egale si se unesc punctele omoloage de pe laturile opuse corespunzătoare celei de a treia si a cincea diviziune.

Recomandări

-Se va evita plasarea subiectului in centrul imaginii
-Se va evita plasarea liniei orizontului pe axa orizontala de simetrie a cadrului. Ea ar trebui suprapusa pe una din liniile forte orizontale.
-Subiectele in mişcare vor fi astfel amplasate incit in sensul mişcării acestea sa nu fie aproape de marginea cadrului.

1.2 Organizarea in adincime a imaginii

Primul plan este planul ce se vede primul intr-o imagine. In primul plan sunt elementele cele mai apropiate de noi. Aceste elemente au rolul de a conduce privirea către subiectul imaginii aflat de obicei in planul de mijloc. Elementele din primul plan nu trebuie sa atragă privirea in mod deosebit prin importanta sau ineditul lor. Primul plan poate lipsi.
Planul subiectului este planul ce conţine subiectul si elementele compoziţionale principale care, de obicei, vor fi organizate conform celor spuse mai sus.
Fundalul este planul ce creează ambianta in care este plasat subiectul. Are rolul de a scoate in evidenta subiectul. Subiectul trebuie sa se detaşeze de fundal iar fundalul nu trebuie sa capteze atenţia privitorului devenind astfel mai important decit subiectul. Pentru a scoate in evidenta subiectul, fundalul trebuie sa fie subordonat subiectului. Contrastul de iluminare, culoare sau claritate poate rezolva acesta subordonare.
Claritatea planurilor. Nu întotdeauna este necesara si nici indicata o claritate maxima pentru toate planurile imaginii. Claritatea maxima este necesara pentru planul subiectului. Dozarea clarităţii se face cu ajutorul diafragmei.

1.3 Perspectiva

Forma si mărimea relativa a elementelor imaginii reprezintă perspectiva liniara. Variaţia tonalităţii culorilor reprezintă perspectiva aeriana.
Perspectiva liniara si deformarea ei. Privind in lungul unei străzi drepte marginile străzii, deşi paralele, par a se intilni intr-un punct foarte îndepărtat numit punct de fuga. Deasemenea obiectele de aproximativ aceeaşi inaltime par mai mici pe măsura ce distanta creste..

Deformarea perspectivei liniare apare de obicei la clădirile inalte. Cind privim o clădire inalta, neputind-o privi dintr-o data, ci parcurgind-o cu privirea pe înălțime nu inregistram deformarea de perspectiva. Fotografiind aceeaşi clădire acesta va apare de obicei înclinată spre spate si ingustata către acoperiş. Perspectiva normala este data de obiectivele cu distanta focale normala. Obiectivele cu distanta focala scurta accentuează perspectiva iar cele cu distanta focala lunga diminuează perspectiva. **Perspectiva aeriana.** Reprezintă diminuarea treptata a tonurilor si culorilor si estomparea detaliilor cu creşterea distantei. Culorile devin mai albăstrui.

1.4 Relieful imaginii

Impresia de relief rezulta din jocul de lumini si umbre. In exterior, maximum de relief este dat de lumina de dimineața si de seara cind umbrele sunt cele mai lungi. Lumina de dupa-aminaza da o imagine mai sculpturala, mai plastica, iar cea de dimineața o imagine mai estompata, picturala. Lumina din jurul amiezei, care cade aproape vertical, da cele mai scurte umbre si nu este recomandata in special pentru portrete.

1.5 Punctul de stație si direcția de fotografiere

-punctul de stație axial duce la o vedere frontala a subiectului. Imaginea rezultata este statica, plana, de obicei fără relief sau foarte puțin reliefata. Acesta poziție este utila pentru subiectele arhitectonice si simetrice.
-punctul de stație lateral reda volumul si perspectiva, imaginea capatind dinamism.
-punctul de stație pe verticala influențează foarte mult perspectiva.
-distanta fata de subiect. Prin apropierea sau depărtarea de subiect se elimina sau se include in cadru elementele compoziției. Distanta fata de subiect este influențată si de distanta focala a obiectivului

2 Linii, suprafețe si efectul lor

Din punct de vedere grafic, o imagine se compune din linii de diferite forme si dimensiuni, îmbinarea lor armonioasa va duce la realizarea unei bune imagini
Liniile **drepte,** cu cit sunt mai lungi dau senzația de monoton. Liniile verticale dau ideea de solemn, maiestuos, stabilitate, severitate. Orice deviere de la verticala este sesizata cu atit mai mult cu cit liniile sunt mai lungi. Liniile orizontale dau ideea de calm, linişte, nesfirsit. Abuzul de linii orizontale sau verticale dau senzația de monotonie. Liniile înclinate dau dinamism imaginii. Diagonala forte sugerează ideea de efort, urcuş, in timp ce diagonala slaba sugerează coborirea. Efectul diagonalelor este rnai puternic in formatul pe inalt decit in cel pe lat.
Liniile curbe dau gratie imaginii. Cele curbate in jos au un caracter vesel si succesiunea lor da impresia de rapiditate. Cele curbate in sus sugerează tristețea si resemnarea. Liniile curbate la stingă, la dreapta sau in spirala sugerează impresia de instabilitate si agitație. Repetarea cu regularitate a aceleiaşi curbe sugerează ideea de ritm.
Liniile frinte dau impresia de energie, de asprime, de nervozitate. Liniile ce se încrucişează in toate direcțiile[1] derutează privirea necesitind elemente care sa le echilibreze. O imagine nu trebuie sa apară incompleta. Se vor evita liniile ce se termina in afara cadrului.
Suprafețele. Liniile delimitează suprafețe si acestea in funcție de mărimea si culoarea lor contribuie la crearea imaginii in ansmblul ei. Suprafețele mari sunt statice si monotone, cele mici in culori variate sugerează varietatea, mişcarea, neastimparul. Suprafețele luminate au un efect calm, optimist, prietenos iar cele intunecate posomorasc imaginea, dindu-i un caracter grav, neliniştit.

3 Culoarea

Spectrul **luminii solare.** Un fascicul de lumina solara ce trece printr-o prisma se descompune intr-un fascicul conic denumit spectru colorat in culorile curcubeului: violet-indigo-albastru-verde-galben-portocaliu-rosu. Albastru, galben si roşu se numesc culori primare sau fundamentale deoarece nu pot fi obținute prin amestec. Celelalte culori se numesc culori binare deoarece se pot obține din amestecul culorilor fundamentale. Culorile complementare sunt culorile care combinate in proporții egale dau lumina alba.

Contrastul

-Contrastul **culorii in sine.** Galben-rosu-albastru reprezintă cel mai puternic contrast al culorilor in sine. Pentru a reprezenta contrastul avem nevoie de cel puțin trei culori. Cu cit culorile sunt mai depărtate de culorile fundamentale contrastul scade.
-**Contrastul inchis-deschis.** Albul si negrul sunt reprezentarea cea mai puternica a acestui contrast.
-Contrastul **cald-rece.** Culorile galben-portocaliu, portocaliu, rosu-portocaliu, roşu, rosu-violet sunt

denumite culori calde. Culorile galben-verzui, verde, albastru-verzui, albastru, albastru-violet, violet sunt denumite culori reci.
-**Contrastul complementar.** Se numesc complementare doua culori pigmentare care amestecate dau o culare negru-cenusiu sau doua lumini colorate care amestecate dau o lumina alba. Culorile complementare sunt opuse una alteia, alăturate ating strălucirea maxima, combinatre se transforma in cenuşiu. Izolind din spectru o culoare, toate celelalte ramase, la un loc, dau culoarea complementara. Galben-violet: contrast puternic deschis-inchis; roşu portocaliu - albastru verzui: maxim de contrast rece-cald; rosu-verde: egal de deschise si intensitate luminoasa egala.
-**Contrastul cantitativ.** Scara de strălucire a culorilor: galben-9; portocaliu-8; rosu-6; violet-3; albastru-4; verde-6. Valorile perechilor complementare: galben-violet 3-1; portocaliu-albastru 2-1; rosu-verde 1-1; Deci galbenul trebuie sa ocupe o suprafața de trei ori mai mica pentru a fi echilibrat de culoarea complementara.

Nuanța este proprietatea care diferențiază o culoare de alta. In spectul vizibil, variați mici ale lungimii de unda provoacă variații sensibile ale senzației de culoare insa extremele spectrului sunt percepute ca o nuanța uniforma
Strălucirea unei culori este proporționala cu gradul ei de luminozitate. Galbenul este mai strălucitor decit rosul de exemplu.
Saturația sau puritatea este definita prin raportul cantitativ dintre culoarea spectrala si culoarea alba. Cind culoarea nu este amestecata cu lumina alba atunci este pura sau saturata.
Temperatura culorii, încălzind treptat o sirma ea va radia lumina in funcție de temperatura la care este de la rosu-inchis pina la alb. Relația dintre temperatura si lumina radiata defineşte temperatura culorii si se exprima in grade Kelvin. Lumina zilei are intre 5500 si 5800°K, in zilele cu ceata avem intre 7700-8500°K iar lumina reflectata de cerul albastru are intre 12000 si 27000°K.
"Expresia" culorilor
Culoarea neagra este apăsătoare, funebra, fiind legata de doliu.
Culoarea alba da senzația de puritate, de optimism.
Tonurile cenuşii sunt reci, melancolice.
Tonurile galbene sunt cele mai calde si luminoase.
Tonurile verzi sunt odihnitoare, dar reci.
Tonurile portocalii sunt stimulatoare, iritante.
Tonurile violete de culoare roşie sunt iritante, iar cele albăstrui sunt calmante.
Regia culorii. Reprezintă intervenția fotografului in corectarea cromaticii pentru echilibrarea ei. Acesta se face incluzind sau excluzind in/din cadru elemente.
Mărimea suprafețelor colorate. Sunt de preferat suprafețe de culoare mai puține dar mai mari si intr-un număr mai redus de culori. Subiectele monocrome produc efecte frumoase daca şut plasate pe un fundal contrastant.

4 Creația

Mesajul artistic reprezintă ceea ce face sa vibreze sufletul privitorului si ii face sa simtă emoția artistica. Atingerea perfecțiunii tehnice si chiar cea artistice poate fi reaizata prin învățare si exersare insa transmiterea si a unui mesaj sufletesc înseamnă arta.

Conținutul.
Imaginea trebuie sa transmită ceva, sa comunice ceva privitorului. Acest ceva reprezintă conținutul imaginii. Conținutul trebuie prezentat intr-o forma clara si inteligenta pentru a putea fi transmis.

Subiectul.
Este vehicolul care transporta ideea pe care fotograful doreşte sa o transmită. Orice ii intereseazä in mod sincer pe un fotograf merita sa fie fotografiat. Pentru a realiza o fotografie care sa emoționeze, un fotograf trebuie sa aibă o puternica reacție fata de subiectul sau; altfel, este imposibil sa trezească emoții similare privitorilor.

Puterea de soc.
Orice fotografie in fata căreia privitorii nu ramin indiferenți are putere de soc. Aceasta putere de soc forțează privitorul sa observe conştient fotografia. Puterea de soc se obține prin: procedee grafice, subiecte neobişnuite, subiecte obişnuite prezentate intr-o forma interesanta.
Compunerea imaginii înseamnă organizarea ei astfel incit sa rezulte o unitate independenta uşor de inteles.

Regia estetica a imaginii.
Este intervenția fotografului asupra elementelor compoziției, iluminării, culorilor, etc., pina la realizarea armoniei.